

Used Literature:

1. Gorokhov V.G. Technology and culture: the emergence of philosophy of technology and theory of technological creativity in Russia and Germany in the late 19th – early 20th centuries / Gorokhov V.G., - M.: Logos Publ., 2009. - 376 p.
2. Chernikova I.V. Problems of Philosophy, 2015, no. 4, - pp. 26–35.
3. Volkov A. Knowledge is Power, 2014, no. 11, - pp. 4–12.

Ускова Д.С.

dominika.uskova@gmail.com

аспірантка кафедри міжнародної торгівлі і маркетингу
факультету міжнародної економіки і менеджменту
КНЕУ імені Вадима Гетьмана
м. Київ, Україна

АКАДЕМІЧНА ДОБРОЧЕСНІСТЬ І ПРОБЛЕМА ПОДОЛАННЯ ПЛАГІАТУ

В нинішніх умовах глобалізаційних процесів питання академічної доброчесності і проблема подолання плагіату набуває поширеного значення серед студентів та молодих науковців. Доступ до інформаційних продуктів та об'єктів інтелектуальної власності стає дедалі полегшеним внаслідок стрімкого розвитку новітніх технологій, та разом з тим, усе більшої значущості набувають процеси запозичення, привласнення чужих ідей, думок та їх використання в особистих цілях. Саме з цих причин сучасним викликом освітньо-наукового простору та ключовим показником розвитку суспільства є проблема порушення принципів академічної доброчесності та впровадження новітніх знань.

До академічної доброчесності відносять прагнення відповідати шести базовим цінностям академічної доброчесності, що мають бути притаманними науковцям: чесність, довіра, повага, відповідальність, справедливість та витривалість. Даним принципам академічної доброчесності в сучасних умовах протиставляються види академічної недоброчесності, основні прояви яких спостерігаються в наступних видах діяльності: плагіат, самоплагіат, фабрикація

і фальсифікація даних, використання інструментів штучного інтелекту, хабарництво, необ'єктивне оцінювання, академічний саботаж, академічне шахрайство, придбання в третіх осіб чи організацій виконаних робіт з наступним поданням їх як власних результатів навчальної та наукової діяльності.

В результаті соціального опитування майже 2000 тисяч студентів різних вищих закладів освіти в Україні, було аналізовано, що на використання академічної недоброчесності впливає нерозуміння студентами проблематики розглянутого питання, проблема накопичення балів впродовж навчання та недостатня мотивація для отримання освіти. Звідси, спостерігається велика кількість однотипних письмових робіт та неактуальність змісту запитам сучасності. Мета індивідуальних завдань індивідуума – виявити проблематику запиту, актуальність та прояв творчого мислення, що наразі відбувається доволі рідко.

Порушення академічної доброчесності несе не тільки соціальні наслідки, але й економічні, політичні, регуляторні. Дотримання наукових академічних правил – запорука успіху не тільки індивідуума, а й країни вцілому, її національних інтересів, адже шахрайство, обман та сумнівна спритність, якими керуються недоброчесні освітяни, знижують національний освітній рівень та привабливість випускників у міжнародному конкурентному середовищі.

Проблема академічної недоброчесності неабияк б'є по державному бюджету. Доктор філософських наук та викривачка плагіаторів Пархоменко Т. С. в процесі свого дослідження акцентує увагу, що із 120 тисяч власників наукових ступенів, щонайменше 40 тисяч з них отримали їх неправомірно з іншими. За розрахунками експерта, близько 4 млрд. грн щороку Україна переплачує за такі вчені звання та наукові ступені [1]. Шкода, завдана недоброчесними здобувачами, загрожує не тільки державному бюджету своїми економічними збитками, а цілій нації – демографічним спадом розумних, талановитих та свідомих осіб, що прагнуть отримувати, накопичувати та реалізовувати знання на благо суспільству.

На думку багатьох міжнародних експертів ефективними практиками запобігання розповсюдження академічної недоброчесності, зокрема плагіату, виявились в Індонезії. 2010 року вступив в дію новий Закон про регулювання системи освіти, відповідно до якого було започатковано механізм контролю та попередження плагіату у вищих навчальних закладах з метою побудови антиплагіатної культури серед освітян. Від керівників освітніх інституцій вимагається затвердити офіційний стиль цитування всередині свого навчального закладу і виконувати контроль серед здобувачів за його дотриманням. Водночас, наукові керівники мають завантажувати готові результати наукової діяльності своїх вихованців на єдиному національному освітньому порталі запобігання академічної недоброчесності Garuda, що являє собою відкритий онлайн-каталог зі зберігання даних інституційних репозитаріїв навчальних закладів країни. Головною умовою закінчення вищого навчального закладу в Індонезії є факт подання декларації як підтвердження того, що його робота не містить плагіату, а в разі такого виявлення, автор готовий понести відповідне покарання. Більше того, усі наукові роботи викладачів, наукових співробітників, дослідників та державних службовців, які пишуться для призначення чи просування по професійній службі, також мають підтверджуватися декларацією про уникнення плагіату та двома зовнішніми рецензіями опонентів, що мають рівноцінну або вищу академічну кваліфікацію автора. У разі негативної практики, застосовуються санкції проти автора та його наукового керівника у вигляді догани, першого письмового попередження, призупинення науково-дослідницької діяльності здобувачів, викладацької діяльності керівників, анулювання вченого ступеня чи подекуди звільнення з навчального закладу. Міністерство освіти, культури, досліджень і технологій Індонезії впровадило дисципліну з навчання студентів академічному письму з метою популяризації культури боротьби з академічним плагіатом [2].

Використана література:

1. Пархоменко Т. Ціна плагіату або де взяти гроші на зарплату освітянам [Електронний ресурс] / Пархоменко Т. // ЦЕНЗОР.НЕТ. – 2016. – Режим

доступу до ресурсу: https://censor.net/ru/blogs/3014968/tsina_plagiatu_abo_de_vzyaty_groshi_na_zarplaty_osvityanam

2. Liauw T. A Different Shade of Green: A Survey of Indonesian Higher Education Institutional Repositories. / T. Liauw, P. Genoni. // Journal of Librarianship and Scholarly Communication. – 2017.

Червона С.П.

nesveta@ukr.net

старший викладач кафедри гуманітарних наук
Харківської державної академії фізичної культури
м. Харків, Україна

ДІАЛОГ ЯК ІНФОРМАЦІЙНО-КОМУНІКАТИВНИЙ МЕТОД НАВЧАННЯ

Філософія співробітництва вимагає реалізації правових гуманістичних установок щодо розуміння і прийняття індивіда таким, який він є, співпереживання та діалогу. Поняття «діалог» представлено в культурно-історичній психології, яка розвиває ідею про те, що сучасний світ є своєрідною різноманітністю світів, який знаходяться в діалозі з іншим. Універсальність діалогу полягає в тому, що він є не тільки смисловим ядром культури, але й її логічною формою, тому що чуже розуміння не можна виявляти, його можна зрозуміти і проаналізувати через спілкування. Звідси важлива роль діалогу, як інформаційно-комунікативного методу навчання при формуванні гуманістичного світогляду.

Особистісне «Я», самість індивіда регулює процеси засвоєння, присвоєння або усунення нових поглядів і цінностей. Внутрішній діалог із самим собою з приводу прийняття або неприйняття нової світоглядної доктрини вибудовується на внутрішньому «екрані» індивіда в часі, і на зовнішньому плані може відобразитись в письмовій формі у вигляді щоденників та звітів, або в усвідомлено-направленому самовиховному процесі стосовно закріплення, підтвердження, значущості набутих знань і способів їх